

500.000 kr., og så bliver området fredet. På trods af, at de samme myndigheder har haft tre forskellige uvildige ejendomsmæglere oppe for at bese huset, og på trods af, at de gennemsnitligt har vurderet huset til 1,1 mio. kr. – det er altså det, de har sagt, de kunne sælge huset for – bliver familien spist af med ½ mio. kr., altså under halvdelen af det, som de tre ejendomsmæglere har sagt, at det kunne sælges for.

Familien går så videre til Naturklagenævnet, og dér vinder de sådan set sagen, fordi Naturklagenævnet siger, at der ingen grund er til at frede selve huset; det er kun nødvendigt at frede en del af jorden, dvs. noget af grunden. Det gør jo så ikke sagen bedre for familien, for så kan de jo slet ikke sælge huset, og det ankes videre.

Et par år efter falder der en afgørelse, hvor familien får 50.000 kr., fordi jorden ikke må bruges til noget. Og så udtaler formanden for Naturklagenævnet, Lars Busk, at det da er rigtigt, at det ikke er muligt at få forrentningen, før der er sket en endelig domfældelse, og det er da også urimeligt. Og så siger han videre, at fredningssager nu en gang er meget langsommelige, og vi har da eksempler på, at det har varet meget længere – den her sag har altså taget 4-5 år – formanden siger så, at det egentlig er en af de sager, der kører meget godt, meget gelinde; det normale er, at det tager væsentlig længere tid.

Det er altså sådan, at når det offentlige lægger sin klamme hånd på en ejendom, og der så måske falder en dom 10 år senere, så får ejeren erstatning på det tidspunkt; men vi mener, at man burde have forrentning fra det tidspunkt, hvor det offentlige rejser sagen, fordi dér er familien afskåret fra at sælge huset og afskåret fra at gøre ting ved huset, eventuelle forandringer, de har ønsket.

Det er sådan set det, vi appellerer om i dette lovforslag, og det har rent faktisk ikke noget med miljøbeskyttelse eller andre ting at gøre.

(Kort bemærkning).

Anni Svanholt (SF):

Jeg kan forstå, at hr. Aage Brusgaard er meget optaget af det med pengene og måske langt mindre optaget af at få nedbragt sagsbehandlingstiden. Jeg vil godt spørge hr. Aage Brusgaard: På hvilken måde vil Fremskridtspartiet medvirke til at få gjort noget effektivt ved den tid, der medgår – det er i mange tilfælde for lang tid – og hvilke overvejelser har Fremskridtspartiet gjort sig, for så vidt angår fred-

ningsnævne og også Naturklagenævnets arbejde? Hvordan kan det komme op i omdrejninger, sådan at vi får afgjort de her sager hurtigere?

(Kort bemærkning).

Aage Brusgaard (FP):

Nu er jeg en af dem, der både bor ude på landet og færdes ude på landet. Jeg sidder også i Naturklagenævnet, og jeg har siddet i kommunalbestyrelse og amtsråd mange år, så jeg ved faktisk godt lidt om, hvad det drejer sig om, og det danske land har bedst af ikke at være fredet.

Der er masser af eksempler på, at ganske almindelige borgere og bønder passer jorden og områderne bedre, end når det offentlige går ind og freder et areal. Jeg vil tilbyde fru Anni Svanholt, at hun kan tage med mig til Mors, så skal jeg vise nogle eksempler på, hvad der sker, når tingene bliver fredet. Det er en af tingene.

En anden ting er, hvad vi vil gøre, for at det skal gå hurtigere. Vi vil, at det skal være sådan, at når det offentlige rejser en sag, så skal det offentlige også begynde at forrente den ejendomsværdi, der er på det hus eller den grund, som man vil frede, lige nøjagtigt fra den dag, man rejser sagen, således at ejeren i hvert tilfælde ved, at det ikke står helt i stampe, og således at det offentlige har en interesse i at køre sagen igennem så hurtigt som muligt. Alt her i livet drejer sig om penge, og det gør det også for SF.

Hvis fru Anni Svanholt en dag ikke fik sin gode, fede løn for at sidde herinde, så sad fru Anni Svanholt nok ikke i Folketinget. Vi kan lige så godt kalde en spade for en spade. Sådan er det. Og hvis det offentlige skulle forrente en sag fra den dag, de rejste sagen, så ville de have et incitament til at køre sagen til ende så hurtigt som muligt; fredet eller ikkefredet.

(Kort bemærkning).

Anni Svanholt (SF):

Hr. Aage Brusgaard kom jo meget langt omkring og endnu en gang en tur til Mors. Jeg kender udmærket Mors, og der er meget kønt, men det handlede jo ikke meget om denne her sag. Jeg hørte nemlig ikke noget som helst om, hvad Fremskridtspartiet ville gøre, om de faktisk er villige til at skaffe nogle flere penge til en hurtigere sagsbehandling. Det må da under alle omstændigheder være det rigtige, hvis man vil gøre noget her: at de pågældende lodsejere kan se frem til at få en hurtigere afgørelse end den, vi i dag ser i fredningssager.